

Arrest

nr. 255 335 van 31 mei 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. LIPS
Louizalaan 523
1050 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 22 maart 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 mei 2021.

Gehoord het verslag voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. LIPS, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Bij aangetekend schrijven van 19 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in om, met toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd

1.2. Op 23 oktober 2020 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie de beslissing waarbij verzoekers aanvraag om, op medische gronden, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd onontvankelijk wordt verklaard. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), gekend onder rolnummer X

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie nam op 23 oktober 2020 ten aanzien van verzoeker tevens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2021 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De heer

Naam + voornaam: [S.H.]

[...]

nationaliteit: India

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naartoe te begeven,

binnen 7 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

° Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient verweerder aan de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) binnen de acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier te bezorgen, waarbij hij een nota met opmerkingen kan voegen. Verweerder ontving op 26 maart 2021 een afschrift van het verzoekschrift en werd ervan in kennis gesteld dat hij aan de griffie van de Raad binnen de acht dagen het administratieve dossier diende te bezorgen, eventueel met een nota met opmerkingen. De Raad stelt vast dat op 31 maart 2021 tijdig een administratief dossier werd neergelegd maar dat de nota met opmerkingen pas op 7 april 2021, en dus laattijdig, werd neergelegd. Deze nota met opmerkingen wordt dan ook, overeenkomstig artikel 39/59, § 1, derde lid van de Vreemdelingenwet, uit de debatten geweerd.

3. Over de rechtspleging

Aangezien er geen bewijs voorligt dat de bestreden beslissing reeds voor 5 maart 2021 rechtsgeldig aan verzoeker werd ter kennis gebracht kan verweerder niet worden gevolgd waar hij ter terechtzitting stelt dat het beroep laattijdig werd ingesteld en om die reden onontvankelijk is.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 7, 62, § 2, 74/13 en 74/17, § 1 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 2, 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 en van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij verstrekt de volgende toelichting:

“INTERNATIONAAL RECHT:

Artikel 2 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Recht op leven» luidt:

«1. Het recht van een ieder op leven wordt beschermd door de wet. Niemand mag opzettelijk van het leven worden beroofd, behoudens door de tenuitvoerlegging van een gerechtelijk vonnis wegens een misdrijf waarvoor de wet wegens een misdrijf waarvoor de wet in de doodstraf voorziet.

2. De beroving van het leven wordt niet geacht in strijd met dit artikel te zijn geschied ingeval zij het gevolg is van het gebruik van geweld, dat absoluut noodzakelijk is :

(a) ter verdediging van wie dan ook tegen onrechtmatig geweld;

(b) ten einde een rechtmatige arrestatie te bewerkstelligen of het ontsnappen van iemand die op rechtmatige wijze is gedetineerd, te voorkomen;

(c) ten einde in overeenstemming met de wet een oproer of opstand te onderdrukken.»

Artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd onder de titel «Verbod van foltering» luidt:

«Niemand mag worden onderworpen aan foltering of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.»

INTERNATIONAAL EUROPEES RECHT: pro memorie

NATIONAAL RECHT:

Artikel 7, al. 1, 1° van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° [...]» [...]

Artikel 74/13 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.» (eigen onderlijning).

Artikel 74/17, § 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 luidt:

«De verwijdering wordt tijdelijk uitgesteld indien de beslissing tot teruggeleiding of verwijdering naar de grenzen van het grondgebied de onderdaan van een derde land blootstelt aan een schending van het non-refoulementsbeginzel.»

Toelichting. Het recht op leven (art. 2), het verbod op hardheidsdrempeloverschrijdende mishandelingen (art. 3), het verbod van slavernij of dienstbaarheid (art. 4, § 1) en het beginsel van geen bestraffing zonder wet zijn absoluut (art. 7) en laten geen afwijking toe (art. 15, § 2 van hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd). Hetzelfde geldt voor het beginsel non bis in idem (art. 4, § 3 van het Protocol nr. 7 van 22 november 1984 bij hetzelfde Verdrag van 4 november 1950 zoals gewijzigd van 22 november 1984).

Verwerende partij is als Hoge Verdragssluitende Partij gehouden tot het volle respect voor deze absolute rechten aan verzoekende partij gegarandeerd en het sluiten van een latere internationale overeenkomst die daarmee onverenigbaar is, kan haar van deze respectverplichting niet ontslaan (EHRM 10 juni 1958, nr. 235/56, p. 25; EHRM 10 januari 1994, nr. 21090/92, §§ 11-12) temeer omdat deze rechten deel uitmaken van de openbare orde van Europa (EHRM 11 januari 1961, nr. 788/60, pp. 19-20).

Het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd primeert ook op de Grondwet (CASS 9 november 2004, nr. P.04.0849.N, p. 17; a simili RVS 2 6 augustus 2 010, nr. 206.948, § 2.1.3) en a fortiori op voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 (RVV 8 februari 2016, nr. 161.519, § 2.3.2.2; DENYS, L. (2019). Overzicht van het vreemdelingenrecht, p. 752. Heule: INNI publishers).

De artikelen 2 juncto 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd leggen aan verwerende partij een positieve verplichting op (EHRM 27 oktober 2020, nr. 19.656/18, § 51; CASS 31 januari 2018, nr. P.18.0035.F/4; CASS 3 januari 2018, nr. P.17.1202.F/4 ; RVS 29 mei 2018, nr. 241.625, §§ 6-10; RVS 28 september 2017, nr. 239.259, pp. 5-6/8; RVV Verenigde Kamers 26 september 2017, nr. 192.584, § 4.3.2) .

Het verdragsrecht dat uit een autonome bron voortvloeit, kan op grond van zijn bijzonder karakter niet door enig voorschrift van nationaal recht opzij worden gezet zonder zijn gemeenschappelijk rechtelijk karakter te verliezen. De rechten en plichten van de Verdragsluitende partijen (waaronder verwerende partij) hebben door tot het verdrag toe te treden hun soevereine rechten definitief beperkt zodat latere eenzijdig afgekondigde wettelijke voorschriften die tegen het verdragstelsel ingaan, elke werking ontberen (HJEU 15 juli 1964, Costa/E.N.E.L., 6/64, Jur. 1964, § 1199). De nationale rechter is in die omstandigheden verplicht zorg te dragen voor de volle werking dier normen en zonodig op eigen gezag elke strijdige bepaling van de - zelfs latere - nationale wetgeving buiten toepassing te laten zonder dat hij de voorafgaande opheffing van hiervan via wetgeving of enige andere constitutionele procedure heeft te vragen of af te wachten (HJEU 9 maart 1978, Administratie der Staatsfinanciën/Simmenthal, 106/77, Jur. 1978, § 629).

3.2.

3.2.1. Met betrekking tot de nietigverklaring

Verwerende partij motiveert de bestreden beslissing als volgt.

[...]

Verzoekende partij kwam als asielzoeker België binnen. Er is geen wettelijke bepaling die verzoekende partij als asielzoeker verplicht over een geldig paspoort met geldig visum of verblijfsdocumenten te beschikken.

Verzoekende partij werd in haar asielaanvraag afgewezen maar kon niet terugkeren naar India omdat zij aan verschillende medische aandoeningen lijdt waarvoor zij verschillende regularisatieaanvragen om medische redenen indiende.

De eerste regularisatieaanvraag om medische redenen deed zij op 30 augustus 2011. Daarop verklaarde verwerende partij eerst per 19 juli 2012 de aanvraag onontvankelijk om dan de beslissing tijdens het beroep voor uw Raad in te trekken (cf. stuk nr. 4, RVV 6 mei 2013, nr. 102.412).

Uw Raad verklaarde bijgevolg het beroep zonder voorwerp geworden (cf. stuk nr. 4, RVV 6 mei 2013, nr. 102.412).

De laatste regularisatieaanvraag om medische redenen werd door verzoekende partij op 19 oktober 2020 ingediend. Verwerende partij verklaarde de aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing wordt voor uw Raad beroep ingediend.

Rekening houdende met het voorgaande heeft verwerende partij dus nooit ten gronde onderzocht of verzoekende partij zich in een kwetsbare situatie bevindt die er toe leidt dat haar bestreden beslissing de absolute meer voordelige internationaalrechtelijke bepalingen in het bijzonder artikel 3 van het voormelde Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden van 4 november 1950 zoals gewijzigd, schendt (RVS 29 mei 2018, 241.625, §§ 6-10; RVV 23 februari 2017, nr. 182.751). Verder blijkt nergens uit de tekst van de bestreden beslissing of enig onderzoek of overweging daaromtrent werd gemaakt.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoeien op een correcte feitenvinding (RVS 14 februari 2006, nr. 154.954, §§ 2.5.4.1-2). In casu verkreeg verwerende partij bovendien medische informatie middels de verschillende regularisatieaanvragen die zij niet onderzocht waardoor zij geen correcte feitenvinding voerde.

Op grond van voorgaande vaststellingen handelde verwerende partij kennelijk onzorgvuldig (RVS 29 mei 2018, 241.625, § 12; RvV 23 februari 2017, nr. 182.751).

Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur in het bijzonder het zorgvuldigheidsbeginsel.

De lagere ingeroepen rechtsnormen in casu artikel 7, al. 1 van voormelde Immigratiewet van 15 december 1980 die al of niet een gebonden bevoegdheid aan verwerende partij opleggen kunnen de voormelde hogere rechtsnormen niet wijzigen of inperken.

Het maakt niet uit of de wetgever door het artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 2015 te wijzigen al of niet heeft getracht in welbepaalde gevallen verwerende partij een gebonden bevoegdheid op te leggen omdat een eenzijdig afgekondigde wettelijk voorschrift die tegen het verdragstelsel ingaat elke werking ontbeert. Uw Raad is in het kader van de beginselen van voorrang en volle werking van het Unierecht ertoe gehouden om de relevante nationale bepalingen en regelingen conform het Unierecht uit te leggen zoals supra werd toegelicht en met hogere rechtspraak werd onderbouwd, en hier integraal als herhaald dient te worden beschouwd.

Artikel 7 van voormelde Wet van 15 december 1980 verplicht verwerende partij tot een voorafgaandelijk onderzoek naar de eventuele schending van de meer voordelige internationale bepalingen zelfs al bevindt verzoekende partij zich in de gevallen 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van dit artikel 7 en dit in overeenstemming met de hiervoor besproken positieve verplichtingen van verwerende partij.

Verwerende partij dient haar internationaalrechtelijke verplichtingen zoals besproken na te leven: «er mag geen bevel worden gegeven wanneer dat in strijd met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen zou zijn, zoals artikel 3 van het EVRM.» (RVS 26 augustus 2010, nr. 206.948, § 2.1.3). «Het feit dat de verwerende partij in welbepaalde gevallen slechts over een gebonden bevoegdheid beschikt met betrekking tot het uitvaardigen van een bevel om het grondgebied te verlaten, neemt niet weg dat ook in deze gevallen een bevel om het grondgebied te verlaten een schending kan uitmaken van een bepaling van het EVRM. Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van een bepaling van het EVRM.» (RvV 30 juli 2013, nr. 107.734, § 3.2).

Er worden geen gewichtige redenen zoals algemeen belang (RVS 9 mei 2011, nr. 213.046), openbare orde of openbare veiligheid ingeroepen en deze zijn ook niet voorhanden.

Om deze en voorgaande redenen zijn de motieven niet draagkrachtig en kunnen zij de bestreden beslissing niet schragen.

Schending van de motiveringsplicht.

Schending van de ingeroepen middelen.

Om voorgaande redenen kon verwerende partij redelijkerwijze niet de bestreden beslissing komen."

4.2. De Raad merkt op dat verzoeker er terecht op wijst dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat verweerder bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening moet houden met de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling.

Noch uit de motivering van de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat verweerder, bij het nemen van de bestreden beslissing, in aanmerking nam dat verzoeker medische problemen heeft. Verweerder was nochtans op de hoogte van verzoekers gezondheidsproblemen, gelet op de door hem ingediende aanvraag van 19 oktober 2020 om, met toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd. De bestreden beslissing werd weliswaar genomen op dezelfde dag waarop ook werd beslist om verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen af te wijzen, doch er moet worden vastgesteld dat deze aanvraag van 19 december 2019, overeenkomstig artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, onontvankelijk werd verklaard omdat de voorlegde medische attesten niet voldeden aan de voorwaarden voorzien in artikel 9ter, § 1, vierde lid van de Vreemdelingenwet. Er werd hierbij gemotiveerd dat op het voorgelegde medisch attest van 11 augustus 2020 de rubriek "medische voorgeschiedenis" ontbrak en dus geen gebruik werd gemaakt van het model gepubliceerd als bijlage bij het koninklijk besluit van 24 januari 2011 en er werd daarnaast inzake het voorgelegd standaard medisch getuigschrift van 4 juli 2018

gesteld dat dit document ouder was dan drie maanden. Verzoeker stelt op correcte gronden dat geen effectieve beoordeling plaatsvond van de door hem in zijn aanvraag van 19 oktober 2020 aangevoerde medische problematiek. Zijn aanvraag om machtiging tot verblijf werd om louter formalistische redenen afgewezen.

Verzoeker kan worden gevolgd in zijn stelling dat verweerder de verplichting die is opgenomen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet niet heeft gerespecteerd en de zorgvuldigheidsplicht miskende.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

Aangezien een onderdeel van het aangevoerd middel leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing, is er geen noodzaak tot onderzoek van de overige in het onderzochte middel aangehaalde bepalingen of beginselen (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 23 oktober 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend eenentwintig door:

dhr. G. DE BOECK,

voorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK